

Eberhard sad lidt og drejede paa Paraplyen, mens han store, blege Øjne iagttog Broderen, der havde anbragt sig paa den anden Side af Bordet og nu hurtig skyllede et Glas i sig.

„Du er vist i den Henseende mere samvittighedsfuld, end det er nødvendigt,“ bemærkede han tilsidst.

„Er det for at sige mig det, at du er kommen her?“ begyndte Per straks i en stridbar Tone.

Eberhard gjorde en ganske lille, afvisende Bevægelse med Haanden.

„Du veed, jeg blander mig aldrig i dine Anliggender. — Det er af en ganske anden Grund, jeg nu har søgt dig.“

Per vilde endnu ikke spørge, — vovede det paa en Maade heller ikke. Han var overrasket over sig selv, forstod ikke dette stærke Indtryk, som den blotte Anelse om et Ulykkesbudskab fra Hjemmet gjorde paa ham. Han havde troet forlængst at være kommen ud over den Slags Fornemmelser. De derhjemme havde jo i de senere Aar været som døde for ham allesammen, og det var langt fra, at Broderens Nærværelse vakte nogen Hjemlængsel hos ham. Tværtimod. Som Eberhard sad der med Hænderne over sin Paraply og iagttog ham fra Siden med sine Gedebukkeøjne, optændte han paany alle Fortidens uforsonlige Følelser hos ham. Denne ophøjede Anklage i Holdning og Miner, denne tavse Tilkendegivelse af krænket Familieære, den hele Selvgodhedens beklumrede Atmosfære, der slog ham imøde fra Eberhards tilknappede Skikkelse, førte Mindet om Barndomstidens Trængsler saa levende tilbage, at det var, som om selve den forhadte Tørverøgssims derhjemme fra Præstegaardens Stuer bragtes ind til ham med Broderens Person.

Og dog laa der paa Bunden af det Blik, hvormed Eberhard betragtede ham, et Udtryk af oprigtig Sorg, af virkelig broderlig Deltagelse. Opholdet i det lille, kælderagtige Kammer med de fattige Udskudsmøbler, det nøgne Gulv og de tomme Vægge, dette triste Rum, der — trods al den Omhu, hvormed den lille Trine vaagede over sin Helligdom — var som et Billede paa selve Hjemløsheden, havde vakt hans Medfølelse, og han ventede blot paa en Anledning til at lade Broderhjertet tale.